

Korsgaard: Jeg er ligesom de to foregående talere i allerhøjeste grad interesseret i, at man får udryddet den smitsomme kalvekastning, hvis det er muligt. Når jeg siger: hvis det er muligt, er det, fordi jeg ved, det er en meget smitsom sygdom; jeg ved, smitten kan have bundfældet sig i mange gamle huse, måske også på marker og græsgange, så at det er muligt, at det bliver vanskeligt at få sygdommen helt udryddet, men jeg håber, det må kunne lade sig gøre, og jeg hilser med tilfredshed de foranstaltninger, man nu søger at sætte i gang.

Der står i dette lovforslags § 1, at landbrugsministeren efter nærmere af ham fastsatte bestemmelser kan påbyde, at der til levebrug kun må sælges kastningsfri kreaturer. Jeg vil gerne spørge: Hvornår er dyrene kastningsfri? Vi, der har lidt med handel med kreaturer at gøre, ved, at der sælges mange græskreaturer på eksportmarkederne; der kommer dyr på eksportmarkedet, der ikke er fedede, og som i virkeligheden eger sig til videre fedning; disse er der navnlig i forårstiden mange købere til, nemlig de købere, der mangler græskvæg. Dyr, der kommer på eksportmarkederne, er vel ikke allesammen kastningsfri, og nu spørger jeg den højtærede minister, om dyr, der er købt på et eksportmarked, regnes at være kastningsfri i lovens forstand, selvom de på eksportmarkedet kan have været i forbindelse med dyr, der har kastet.

Med hensyn til lovforslagets § 2 gælder noget af det samme. Der står:

„Til ejendomme og græsarealer indenfor området af en mejerikreds... må der udefra kun tilføres kastningsfri kreaturer.“ Det spørgsmål, jeg stillede før til den højtærede minister, vil det være naturligt også at stille her. Hvis en mejerikreds vedtager og gennemfører de i lovens § 15, stk. 1, omtalte foranstaltninger, må der så ikke til græsgange indenfor mejerikredsen tilføres kreaturer købt på et eksportmarked? Nu ved jeg ikke, om den højtærede fiskeriminister er i stand til at besvare disse spørgsmål; hvis ikke, er jeg tilfreds med, at svarene først gives ved lovforslagets anden behandling, til hvilken tid den højtærede landbrugsminister kan have set på spørgsmålene og taget stilling til dem.

Som sagt til at begynde med, er vi fra mit partis side uhyre interesseret i at få kastningen udryddet, hvis det kan lade sig gøre, og jeg kan tilsiige ministeren mit partis støtte til en hurtig gennemførelse af lovforslaget; men når jeg har sagt dette, tillader jeg mig at stille et spørgsmål mere til den højtærede landbrugsminister. Det drejer sig om lovens

§ 15, stk. 4, en bestemmelse, der ganske vist ikke berøres af det foreliggende lovforslag. Her tales der om, at man indenfor en mejerikreds kan oprette en forsikring, og at man kan yde tilskud af mejeriets kasse til en sådan forsikring til erstatning for nyopstået kastning i en besætning. Når man stiller spørgsmål, er det som regel klogt at stille sagen på spidsen, og det vil jeg også gøre i dette tilfælde og spørge: Hvis det drejer sig om en mejerikreds, hvor en leverandør leverer ca. halvdelen af mælken — det kan jo godt tænkes —, og hvis denne storleverandør er så uheldig at have kastning i sin besætning, kan man så indenfor dette mejeri oprette en forsikringsforening og tage af den fælles kasse til dækning af de udgifter, som eventuelt måtte opstå ved nedslagtning ved nyopdukkede kastningstilfælde i alle andres besætninger, kun ikke i storleverandørens besætning?

Oluf Johansen: Den første ærede ordfører fremsatte som indledning nogle bemærkninger om, at rigsdagen måske i højere grad, end tilfældet er — udtalelsen var særlig møntet på folketinget —, skulle udtale anerkendelse overfor et erhverv, når det, i dette tilfælde landbrugserhvervet, havde gjort en betydelig indsats. Jeg giver det ærede medlem ret, idet jeg dog vil tilføje, at jeg tror, at det ærede medlem, hvis han ser tilbage på de forskellige forhandlinger, vil lægge mærke til, at der er udtalt anerkendende ord fra forskellig side — jeg tror også, at det ærede medlem selv fra denne talerstol har udtalt anerkendelse af den indsats, f. eks. landbrugserhvervet har gjort, og jeg vil for mit eget vedkommende hævde, at jeg har gjort det. Jeg tilføjer, at jeg, idet jeg anbefaler det foreliggende lovforslag, ikke skal gå i enkeltheder, men mine udtalelser ved denne lejlighed om denne sag skal alene være en anerkendelse af den indsats, som landbruget har gjort. Jeg finder, at det er i allerhøjeste grad påskønnelsesværdigt, at man, så snart man i 1948 havde en lov om effektiv bekæmpelse af smitsom kalvekastning, ikke blot har forfulgt målene, men gennem den indsats, man har gjort, kan fremvise så gode resultater som dem, der foreligger.

Selvom kvægtuberkulosen var slem, har den betragtning jo været hævdet og er vel også rigtig, at den smitsomme kalvekastning sikkert har påført landbruget endnu større tab. Det har betydning ikke blot for landbrugets indre forhold, men også i høj grad for vor eksport af avlsdyr, at vi forfølger de mål, der giver mulighed for den størst mulige udrensning. Det må ikke blot